

המשטרה הוליקה את החוקרים אל ידיה הצעיר של אשת הנרצח בפרדס-כץ כך התהדקה העניבה

אחיו של הנרצח סיפר לאחר מכן, כי גודע לו מפי אחיו המנוח שהאלמוני שטילפן אליו הודיע לו כי אשתו נמצאת בחברת גבר זר בחורשה על-יד הירקון. לך עכשיו ותראה אותה שם, הציע האלמוני, שקולו נשמע בטלפון כקולה של אשה. בשלב זה היו בידי המשטרה שתי סברות שונות וסותרות. סברה אחת קבעה כי פיני חס סבאח ניסה להחשיד את ברטה, ידידתו, בעיני אחיו הצעיר של בעלה וכי האלמוני, שלפי גירסה זו עשוי היה להיות פינחס, ניסה להחשיד אותה גם בעיני בעלה. במקרה כזה לא היה קשה לשחזר את מניעיו האפשריים של סבאח: או שקינא בבעלה של ידידתו הקרובה, או שרצה לזכות בכחה הצעירה, על-ידי פגיעה באביה החרג, שהועיד אותה לאחיו הצעיר. זו היתה הגרסה שתאמה את דברי בני המשפחה של הנרצח. אבל אשת הנרצח לא העלתה על הדעת כי ידידה הצעיר רצח את בעלה. הוא בחור טוב ושקט, טיפורה ל"חוקרים, אין לי שום סיבה לחשוד בו. הוא לא עשה את זה! מה פתאום הוא היה חבר טוב שלי ושל בעלי. לא היתה לו שום סיבה לרצוח אותי. אני גם לא חושבת ש" הוא שלח לבעלי את המכתב ההוא. הוא בחור טוב. זה לא יכול להיות שהוא עשה את זה. זה לא יכול להיות!"

★ ★ ★

צעיר שחרח

אין לי מה להגיד, כבודו, לחש פינחס סבאח, כשעמד באולמו של שופט השלום התל-אביבי חיים שטיינברג. אני לא רצחתי את סלים דבי, לא היתה לי שום סיבה לרצוח אותו. הוא היה ידידי ה" טוב ביותר!"

כמשך שבועיים חזר פינחס סבאח על אותה גרסה, בחרד החקירות של נפת רמת-גן. הגרסה שלו הסתמכה בערך כך: הנרצח היה ידידו הקרוב. מעולם לא היה ביניהם ריב או סיכסוך. הוא היה בן-בית אצלו, ונידמה לו שגם המנוח אהב אותו והערך את ידיו.

הוא היה מוכן לסייע לחוקרים רק בנקודת אחת. לדבריו, היה בכל השכונה אדם אחד שהיה מסוכסך עם הנרצח. היה זה ברוך כבוד, זקן ערירי שהתגורר בדירתו של הנרצח לפני שהתחתן. הזקן נאלץ לפנות את הדירה לאחר שהנרצח הביא לשם את אשתו החדשה. הוא שונא בגלל זה את דבי, הסביר סבאח לרב סמל מוריס קלמארו, שניהל את החקירה. לרגע שוב היה נדמה לחוקרים כי המס תח לתעלומה נמצא בידיהם. לאחר שבדירתו של כבוד נערך חיפוש מוקדק, מצאו ה"חוקרים שעל בגדיו, שהיו בארון, יש כת"מים של דם קרוש. הזקן נעצר מיד.

כעבור יומיים הוא שוחרר בלי ערבות. כתמי הדם נשראו על בגדיו היו של תר-נגולת שחוטת. פינחס סבאח נשאר החשוד החייו, אולם מלאכתם של החוקרים היתה עדיין קשה. הצעיר סירב לשתף פעולה ב"כיוון הרצוי להם. הוסיף לשתוק. "אני חר" ור ואומרי, היה מדגיש בסופה של כל חק"רה, "כי אני חף מפשע. אני לא רצחתי את סלים דבי!"

למשטרה לא נותרה ברירה. היה עליה לכוון את חקירותיה אל קשריו החברתיים של החשוד, לבדוק את עברו, לקבוע אם הוא יציב בנפשו, ולוודא אם קיים בעולם עוד אדם העשוי לגלות טפח מהתעלומה שאפפה את הרצח המסתורי.

החקירה בכיוון זה העלתה כי שבוע לפני הרצח ביקר בבית-המשתכן, שבו התגורר הנרצח, בחור צעיר ושחרחר ששאל את ה"שכנים מה מספר הטלפון במקום העבודה של הנרצח. המשטרה התחילה להתעניין ב"אוחו צעיר אלמוני.

לפי עדות השכנים, לא היה הצעיר השחר"ח עיראקי, כמו כל המעורבים בפרשה. החוקרים בדקו בקפדנות את קשריו החב"רתיים של סבאח עם צעירים שחרחריים, גילו לבסוף באשדוד צעיר כזה, שהיה ידידו. הוא לא היה עיראקי, כמו כל ידידיו, אלא מוצא הודי.

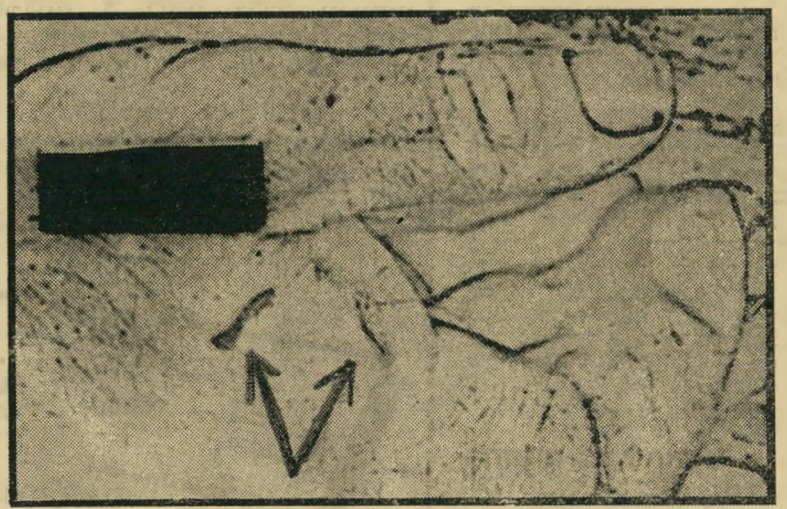
אשר חנוכה נעצר לחקירה. הוא הכחיש תחילה כל שייכות לעניין, היה מוכן רק להודות כי הוא מכיר את פינחס סבאח. (המסך בעמוד 22)

השופרת מיד לאחר שאמר משפטים ספר-רים. בתום השיחה נראה דבי המום. הוא קפא על מקומו לרגעים אחרים, ולאחר שהתאר-

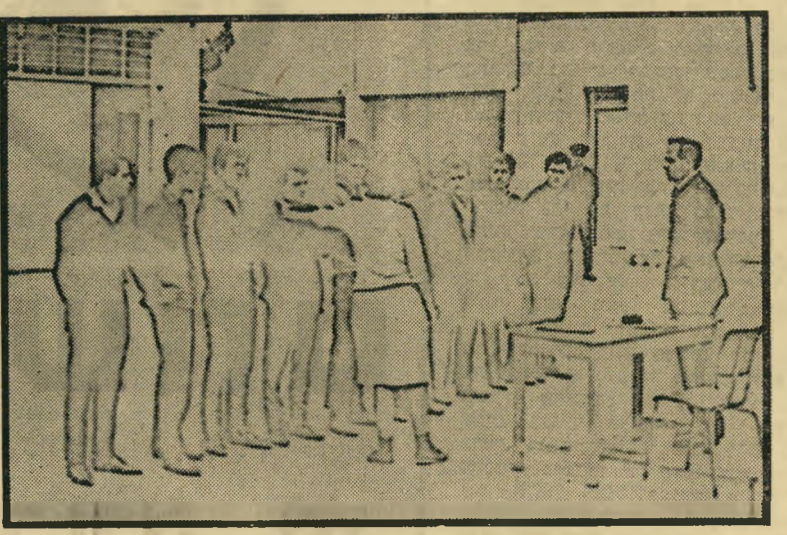
התמונות מתוך התיק

סימני המאבק האלים, שהסתיים בשלוש דקות באזורו של שלום ("סלים") דבי, נראים בברור על גוויתו, שצולמה על-ידי צלם המשטרה. הפצעים על רגתו של הנרצח (חץ משמאל) ניגרמו, לדעת החוקרים, כתוצאה מנפילת דבי לאחר הדקירות, או כתוצאה מניסיונות הנפל שלו להימלט מהרוצח.

הפצעים ביד הרוצח נגרמו, לדעת החוקרים, כתוצאה מניסיונות נואשים של הנרצח להמלט מסכין-המטבח, שהיתה בידי הרוצח. תחילה לא יכלו החוקרים לשחזר את רגעי האחרונים של דבי. אולם הנחה כי נאבק על חייו התאמתה, לאחר שצעיר מאשדוד הודה כי היה עדישמינה לדוקרב.

מיסדר הזיהוי לאחר שנעצר, הובא החשוד ברצח פינחס ("פיליצי") סבאח, אל חדר מסדרי-הזיהוי בנפת רמת-גן. בתמונה: עשרה צעירים, בעלי נתונים חיצוניים דומים לאלה של החשוד, עומדים במסדר-הזיהוי, כשאחת ממכרותיו של הנרצח שמה את ידה על כתף החשוד. רק באחד ממסדרי הזיהוי זוהה בטעות צעיר אחר.

במציאות. "אני לא יודע להסביר למה, אבל היא אשמה. היא אשה רעה. היא אפילו לא באה אלינו הביתה לשבת שבעה, ימח" שמה!" חוקרי המשטרה מיהרו אל ביתה של בר"טה דבי.

★ ★ ★

המשולש המורר
דרגות תלולות הוליכו אל דירה קטנה בפריז רמת-גני נידה. כמה מבני-המש"פחה ישבו סביב מיטת-ברזל ארוכה, צמודה אל הקיר. על המיטה שכבה איין-אונים אשה בשנות השלושים המאוחרות.

מאז עלתה מעיראק, סבכו חייה של ברטה דבי סביב שלושה צירים: הבעל הראשון, הבעל השני והידיד.

בעלה הראשון השאיר אותה עם שני יל"דים גדולים, עם פנים חרושי-קמטים, עם נטל פרנסה כבד ועם זכרונות נוגים. בעלה השני, סלים דבי, שנרצח חודש ימים לאחר שנישאה לו, הכיר אותה באמצעות קרוב-משפחה, שיום את הפגישה הגורלית.

הצלע השלישית במשולש המורר היה פועל צעיר בבית-החרושת ויטה ברמת-גן. בחור בעל קומה ממוצעת, מנומס, אדיב, מטורון במקצת וצעיר ממנה בהרבה.

ההיכרות בין השניים קדמה לנשואיה, ארי לם היחסים ביניהם לא נפסקו גם לאחר ה"נישואין. להיפך. הבעל החדש נכנס במהרה לתמונה, התיידד עם הצעיר, שהייתה לבקר בביתו, עזר לו לא פעם בסידור הדירה ובי"שיפוצה.

לרגע היה נדמה כי הכל פשוט מאוד: ה"בעל הקנאי חשד בצעיר כי הוא מקיים יחסים הרוקים מדי עם אשתו, תפס אותו ביוזמות וניסה ללמד אותו לקח. בסופה של אותה תיגרה, מצא את עצמו החלש בין השניים בתוך שלולית של דם.

אולם החקירה לא הסתיימה בנקודה זו, כי הפרשה לא היתה פשוטה כל-כך. ברטה דבי הכחישה נמרצות כי קיימה עם הצעיר יחסים החורגים מהמקובל בין יודים. היא טענה, לעומת זאת, כי אותו צעיר חיזר אחרי אי"בון, בתה בת ה-17 מנשואיה הקודמים.

אבל ידידה הצעיר של האם לא היה, כי נראה, מאהב מוצלח. כי הבת דחתה אותו בתוקף. "הוא נמוך ומכוער", הסבירה ל"אמה, "ואני לא רוצה אותו!"

מאהב מוצלח יותר היה אחיו הצעיר של אביה החורג של איבון. מנשה דבי צד את עינה של הצעירה, והשניים ניראו יוצאים יחדיו, לדאבון ליבו של יוד המשפחה. על רקע זה, אפשר להבין את השינאה בין שני הצעירים, שהתחרו על ליבה של איבון היפה, ועל כן ברור גם מדוע מיהר אחיו של הנרצח להפנות את החוקרים לעבר אותו צעיר.

★ ★ ★

"אשתך בוגרת!"

פיליצי, הממוזר הזה, הוא אשם ב"גדול. אני מכיר אותו טוב!" אחיו הצעיר של הנרצח הטיל קיתון של שופכין על פינחס ("פיליצי") סבאח, ידידה הקרוב של אשת-אחיו.

"יום אחד, בערך שבועיים לפני הרצח, הוא בא אלי הביתה ואמר שהוא צריך ל"דבר איתי. יצאנו החוצה והלכנו לכיוון קול"נוע רמה. הוא אמר לי: "אני רוצה לספר לך משהו, אבל אתה צריך קודם להישבע שלא תספר לאף אחד. שמתי את היד על הראש ונשבעתי. הוא אמר לי שאם אני אפר את השבועה ואספר, אני יכול להרוס את החיים של אחי. הבטחתי לו שלא אספר לאף אחד."

"הוא אמר לי: אתה יודע, האשה שאחך לקח לפני שבועיים היא לא אשה טובה. היא לא בשבילי. אני ראיתי אותה עם מישהו אחר!"

שבוע לאחר מכן מצא הנרצח על מושב המכונית הצבאית, שהיתה ברשותו, רף נייר, שעליו נכתב בעיפרון ובשגיאות כתיב: "ראיתי את אשתך הולכת עם גבר על-יד הירקון. כדאי לך לעזוב אותה!" יומיים לאחר מכן הוצעק דבי אל הטלפון בבסיס הצבאי בו הועסק כאוירת. על הקו היה אלמוני, שלא רצה להזדהות, טרק את